

РЕШЕНИЕ

№ 2966

гр. София, 04.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в публично заседание на 02.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **896** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс във вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба на Агенцията за социално подпомагане-С., [улица], представлявана от изпълнителния директор И. И., срещу решение № 221 от 15.12.2011 г., постановено по преписка № 221/2010 г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗДискр./

С решението в оспорената му част е установено, че жалбоподателят Агенцията за социално подпомагане, в качеството си на работодател не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл.14, ал.1 от ЗЗДискр. и е извършил дискриминация по отношение на М. С. Д. и Т. С. С., като на основание чл.80, ал.2, във вр.чл.80, ал.1 ЗЗДискр. му е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. С оспореният акт, на основание чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр., с оглед преустановяването на нарушението на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр., както и за отстраняване на вредните му последици, на жалбоподателя е предписано в тридесетдневен срок да изравни занапред индивидуалното основно трудово възнаграждение на служителката М. С. Д., заемаща длъжността "социален работник", с това на останалите ѝ колеги, заемащи същата длъжност. Решението се оспорва и в частта му, с която на основание чл.31 ал.2 от АПК преписката е изпратена на ИА „Главна инспекция по труда” за осъществяване на контрол и произнасяне по въпросите от нейна компетентност.

В жалбата се твърди, че решението в обжалваната му част е постановено в нарушение

на материалния закон. Поддържа се, че жалбоподателят е определил възнагражденията на служителите в агенцията съобразно изискванията на нормативните актове и вътрешните правила за работната заплата и не е осъществил дискриминационни действия по отношение на двете служителки, подали оплаквания до КЗДискр. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на разноски.

Заинтересованите страни М. С. Д. и Т. С. С. представят писмено становище, с което оспорват жалбата като неоснователна.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на постъпили жалби, с вх. № 44-00-3286/ 20.10.2010 г. и вх. № 44-00-3248/ 18.10.2010 г, подадени от М. С. Д. от [населено място] и Т. С. С. от [населено място], обл. Пловдивска, с разпореждане № 542/ 01.11.2010 г. на Председателя на Комисията за защита от дискриминация е образувана преписка № 221/2010 г. за нарушение на права по Глава втора, Раздел 1 от ЗЗДискр.- "Защита при упражняване правото на труд". Основната претенция на заинтересованите страни Д. и С. е по отношение на размера на получаваното от тях трудово възнаграждение, при определянето на който според тях, работодателят им е допуснал нарушение на принципа „равен труд - равно заплащане“, с което ги е ошетил и ги е третирал неравно в сравнение с други техни колеги, заемащи същата длъжност и изпълняващи същия по характер и обем работа.

За да постанови решението си КЗДискр. е установила следното: Заинтересованата страна Т. С. С. е назначена с трудов договор № ЧР 280/ 31.10.2007 г. на длъжността "младши експерт" в отдел "Закрила на детето", считано от 01.11.2007 г. на основание чл. 68, ал. 1. т. 1 от КТ. В договора е записано, че лицето се назначава по програма "Старт на кариерата". Съгласно приложените варианти на тази програма за 2007г., 2008 г. и 2009 г. обект на същата са младежи до 29 г., регистрирани като безработни лица в дирекциите "Бюро по труда", без трудов стаж по специалността, които са завършили висше образование и са дипломирани през предходната или текущата година. Трудовият стаж по тази програма е отразен в трудовата книжка на тази служителка, но не е отчетен при сключването на новия трудов договор с нея № ЧР-3 538/15.08.2008 г., с който на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ С. е назначена на длъжността "социален работник" в отдел "Закрила на детето", като ѝ е определено основно трудово възнаграждение в размер на 369.00 лв. При последващото увеличение на възнагражденията в АСП, считано от 01.04.2009 г., на основание ПМС 46/2009 г. възнаграждението ѝ не е променено с мотиви, че С. не е атестирана и липсата на оценка е отрицателна предпоставка за увеличението на основното ѝ трудово възнаграждение. На основание същото ПМС 46/2009 г. възнаграждението ѝ е увеличено на 379.00 лв., считано от 01.07.2010 г. То остава такова до момента на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение на 18.10.2010 г.

Заинтересованата страна М. С. Д. е назначена от 02.10.2006 г. като социален работник в отдел "Закрила на детето" в Дирекция "Социално подпомагане" П. по национална програма "Старт на кариерата". С трудов договор № ЧР-3 445/ 20.06.2007 г. е назначена на длъжността "социален работник" в отдел "Социална закрила" в Дирекция "Социално

подпомагане" - П. със срок на договора: до завръщане на титуляра, считано от 02.07.2007 г. с възнаграждение в размер на 312.00 лв. Със Заповед № РД 01-1208/07.08.2007 г. заплатата ѝ е увеличена на 331.00 лв., считано от 02.07.07 г. На 01.01.08 г. на основание ПМС 175/2007 г. възнаграждението на М. Д. е увеличено на 342.00 лв. На 01.05.08 г. в АСП е извършено увеличение на основните възнаграждения, което Д. не получава с мотив, че няма атестационна оценка, въпреки че тя има такава от 19.11.2007 г. Съгласно чл.11 от 175 ПМС/2007 г. от 01.07.08 г. възнаграждението ѝ е определено на 368.00 лв. С допълнително споразумение към трудов договор № ЧР-3 814/29.10.2008 г. жалбоподателката е преназначена на длъжността "социален работник" в отдел "Закрила на детето", като ѝ е определено основно трудово възнаграждение в размер на 369.00 лв., считано от 01.11.2008 г. Последното ѝ увеличение е със Заповед ЧР4-290/01.04.2009 г., когато на основание чл.8, ал. 1 от ПМС 46/2009 г., размерът на трудовото ѝ възнаграждение е определен на 379.00 лв.

По преписката е представено щатното разписание за възнагражденията на служителите от Дирекция "Социално подпомагане" - П. към дата 01.07.2010 г. (период, в който и двете жалбоподателки са работили на тази длъжност), от което се установява, че Т. С. и М. Д. са получавали основни трудови възнаграждения в размер на 379.00 лв. Същото е възнаграждението и на друг от новопостъпилите служители - Н. Г.. За разлика от тях основното трудово възнаграждение на останалите служители на същата длъжност варира между 451.00 лв. и 468.00 лв.

Преписката е разгледана в открити заседания от специализиран постоянен състав на 16.03.2011 г., 20.04.2011 г., 02.06.2011 , 23.06.2011 г. На 15.12.2011 г. ответникът постановява оспореното решение, с което приема за установено, че жалбоподателят в качеството си на работодател не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл.14, ал.1 от ЗЗДискр. и е извършил дискриминация по отношение на М. С. Д. и Т. С. С..

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесното решение.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Законосъобразни са изводите на комисията, че работодателят Агенция за социално подпомагане не е изпълнил задължението си по чл. 14, ал.1 от ЗЗДискр за осигуряване на равно възнаграждение за еднакъв труд. Независимо от свободата на договаряне на трудовото възнаграждение, работодателят не може да пренебрегва принципа за равно възнаграждение по чл.243 от КТ, възпроизведен и в разпоредбата на чл.14 от ЗЗДискр. Съгласно него работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, поради което настоящият състав следва да установи дали трудът, полаган от двете служителки С. и Д., е еднакъв или равностоен с този на останалите служители, заемащи длъжността "социален работник" в отдел "Закрила на детето". Равенството на дължимото възнаграждение за еднакъв труд изисква трудът, полаган от различни лица, да е с една и съща по качество работна сила като квалификация, умения, сръчности, умствени и физически способности. От доказателствата по делото се установява, че С. и Д. са изпълнявали същите по обем и

сложност задължения, както и останалите служители с по-високо трудово възнаграждение. Двете служителки са се справяли с възложената им работа много добре и в никакъв случай не по-лошо от останалите служители на същата длъжност. Това е видно от писмените предложения на директора на дирекция „Социално подпомагане”-П., от показанията на разпитаната в производството пред ответника свидетелка Зл.К., както и от поставените оценки при атестирането – Т. С. при атестирането си през месец ноември 2009 г. е получила оценка 3 /изпълнението отговаря на изискванията/, а М. С. при атестирането си и през ноември 2008 г., и през ноември 2009 г. е получила оценка 2 /изпълнението е над изискванията/. От представената по делото справка се установява, че останалите служители на длъжност „социален работник”, получаващи по-високо възнаграждение от това на жалбоподателките, при атестирането са получили същите оценки в този период и че няма служител на тази длъжност, който да е получил оценка, по-висока от 2. От представените длъжностни характеристики, както и от останалите събрани от комисията доказателства се установява, че на С. и Д. е възложена същата работа като тази на другите работници на същата длъжност. Получените високи оценки при атестирането показват, че по-краткият им трудов стаж не се е отразявал върху качеството на работата им. Единственият критерий, по който се различават С. и Д. от останалите служители, заемащи длъжността "социален работник" и получаващи по-високо възнаграждение, при това далеч не всички, остава стажът им. В тази насока правилен е изводът на административния орган, че трудовият стаж е от значение при формиране на нетния размер на трудовото възнаграждение и не следва да влияе на основното трудово възнаграждение. От приложената на л.186-189 Справка се установява, че трудовите възнаграждения на всички останали служители на същата длъжност „социален работник” при сходни, дори идентични показатели с тези на С. и Д., имат значително по-високи индивидуални работни заплати. Нещо повече - служителката З. Б., която има по-слаби атестационни оценки за периода 2007-2009 г. отколкото С. и Д., има основно трудово възнаграждение в размер на 453 лв., служителката Р. Ш., която има най-ниски атестационни оценки за този период / и при четирите атестирания има оценка 3!/, получава основно трудово възнаграждение в размер също на 453 лв., значително повече от С. и Д.. Работодателят Агенция за социално подпомагане след като е провел атестиране на двете служителки съобразно Наредбата за условията и реда за атестиране на служителите в държавната администрация не е изпълнил възложените му задължения с чл.8, ал.1 от ПМС № 46/26.02.2009 г. и не е увеличил индивидуалните им работни заплати в съответствие с получените атестационни оценки. Съобразно чл.9 от ЗЗДискр, тежестта да докаже, че атакуваните действия не са дискриминационни, лежи върху ответната страна. В хода на производството Агенцията за социално подпомагане не е навела доказателства, които да установят, че определеното на двете служителки С. и Д. основно трудово възнаграждение е функция от собствения им принос в общата работа или зависи от определено професионално отношение в изпълнение на служебните им функции. С оглед на гореизложеното съдът приема, че жалбоподателят не е изпълнил изискванията на чл.243 КТ и чл.14 ЗЗДискр и законосъобразни са изводите на комисията, че работодателят Агенция за социално подпомагане не е изпълнил задължението си по чл. 14, ал.1 от ЗЗДискр за осигуряване на равно възнаграждение за еднакъв труд, тъй като на двете служителки С. и Д. е определено значително по-ниско по размер на основното трудово възнаграждение, отколкото на всички останали

служители, назначени на същата длъжност. Правилно административният орган е приел, че неизпълнението на задължението по чл.14, ал.1 от ЗЗДискр е самостоятелно нарушение на този закон и не е необходимо да се основава на някой от признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. Но ако са налице фактическите предпоставки на чл.4, ал.2 или ал.3 от ЗЗДискр, уговарянето и заплащането на различно по размер основно трудово възнаграждение за еднакъв или равностоен труд би могло да представлява дискриминация. В настоящия случай се установи, че уговарянето и изплащането на С. и Д. на по-ниско по размер индивидуално основно трудово възнаграждение се дължи на факта, че имат по-малък стаж и професионален опит и се основава на признак "лично положение", един от защитените по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр признаци, поради което е изводът в оспореното решение за едновременно извършване от страна на работодателя и на дискриминация по смисъла на чл.4 от ЗЗДискр наред с нарушението на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. Неизпълнението на това задължение е административно нарушение по смисъла на чл. 80 от ЗЗДискр допуснато при осъществяване дейността на юридическото лице.

При положение, че правилно е установено нарушението на закона, законосъобразно са наложени принудителните административни мерки по чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр.

Настоящият състав на съда намира, че оспорването е неоснователно и в частта му относно разпореданото с решението на комисията изпращане на жалбите на М. С. Д. и Т. С. С. на ИА „Главна инспекция по труда“ към Министерство на труда и социалната политика за осъществяване на контрол и произнасяне по поставените в тях въпроси от компетентността на този орган. В разпоредбите на чл. 31 АПК е уредено препращане на искането за издаване на административен акт на компетентния орган. Правилен е изводът на решаващият състав на КЗД, че не разполага с необходимата компетентност да се произнесе по същество по оплакванията на жалбоподателките относно условията на труд на работното им място, както и по въпросите за продължителността на изпитателния срок и за законосъобразността на действията на работодател спрямо негов работник, заявил желание да бъде преназначен на овакантена длъжност от срочен на постоянен трудов договор. Контролът за спазване на трудовото законодателство и административнонаказателната отговорност за нарушения на трудовото законодателство са уредени в глава XIX на КТ. С чл. 399 от КТ Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика е овластена да осъществява цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, предвид на което жалбата на АСП и в тази част следва да се отхвърли.

Предвид изхода на делото, направеното искане и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответната страна следва да бъдат присъдени направените разноски – юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Мотивиран така, и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 39 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенцията за социално подпомагане-С., [улица], представлявана от изпълнителния директор И. И., срещу решение № 221 от 15.12.2011 г., постановено по преписка № 221/2010 г. на Комисията за защита от

дискриминация.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане-С., [улица], представлявана от изпълнителния директор И. И., да заплати на Комисията за защита от дискриминация – С., [улица], разноски по делото в размер на 150 /сто и петдесет/лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: